

P6_TA(2007)0356

Zmniejszanie nierówności rozwojowych w najuboższych regionach UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie roli i skuteczności polityki spójności w zmniejszaniu dysproporcji rozwojowych w najbiedniejszych regionach Unii Europejskiej (2006/2176(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 16, 87 ust. 3, art. 137, 141, 158 oraz art. 299 ust. 2 Traktatu WE,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z Lizbony w dniach 23 i 24 marca 2000 r. oraz z Göteborga w dniach 15 i 16 czerwca 2001 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 maja 2007 r. zatytułowany „Czwarte sprawozdanie na temat spójności ekonomicznej i społecznej” (COM(2007)0273),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 czerwca 2006 r. zatytułowany „Strategia na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia a reforma europejskiej polityki spójności — czwarte sprawozdanie okresowe na temat spójności” (COM(2006)0281),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 marca 2006 r. zatytułowany „Plan działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn, 2006-2010” (COM(2006)0092),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 lipca 2005 r. zatytułowany „Polityka spójności wspierająca wzrost gospodarczy i zatrudnienie: Strategiczne wytyczne Wspólnoty na lata 2007-2013” (COM(2005)0299),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 maja 2005 r. zatytułowany „Trzecie sprawozdanie okresowe na temat spójności: W kierunku nowego partnerstwa na rzecz wzrostu, zatrudnienia i spójności” (COM(2005)0192),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 maja 2004 r. zatytułowany „Ścisłe partnerstwo dla regionów najbardziej oddalonych” (COM(2004)0343),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 lutego 1996 r. zatytułowany „Wprowadzanie równych szans dla kobiet i mężczyzn do wszystkich obszarów polityki i działań Wspólnoty” (COM(1996)0067),
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 10/2006 dotyczące ocen *ex post* programów celu 1 i 3 na lata 1994–1999 (fundusze strukturalne)⁽³⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0241/2007),

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, str. 25. Corrigendum opublikowane w Dz.U. L 239 z 1.9.2006, str. 248.

⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, str. 11.

⁽³⁾ Dz.U. C 302 z 12.12.2006, str. 1.

Czwartek, 12 lipca 2007 r.

- A. mając na uwadze, że art. 158 Traktatu WE zakłada, iż celem Wspólnoty jest harmonijny rozwój oraz zmniejszanie dysproporcji w poziomach rozwoju różnych regionów, w szczególności wspomaganie regionów najmniej uprzywilejowanych poprzez wzmocnienie wzrostu gospodarczego,
- B. mając na uwadze, że za regiony najbiedniejsze uznawane są regiony objęte celem konwergencji polityki spójności UE, których PKB na mieszkańca wynosi poniżej 75 % średniego PKB na mieszkańca całej Unii Europejskiej,
- C. mając na uwadze, że pojęcie spójności nie zostało precyzyjnie zdefiniowane i obejmuje różne działania wzmacniające harmonijny rozwój gospodarczy, społeczny i terytorialny regionów UE,
- D. mając na uwadze, że we wnioskach zawartych w jego rezolucji z dnia 24 kwietnia 2007 r. w sprawie skutków dalszego procesu rozszerzenia dla skuteczności polityki spójności ⁽¹⁾ zaznacza się, że obecna struktura finansowania polityki spójności ma zostać poddana rewizji z uwagi na przyszłe rozszerzenia; mając na uwadze, że proponuje się w niej również, by finansowanie konkurencyjności regionalnej i współpracy terytorialnej bardziej ukierunkować na integrację regionalnych gospodarek i infrastruktury o znaczeniu europejskim oraz na wspomaganie regionów w ich zmaganiach z globalizacją i zmianami demograficznymi,
- E. mając na uwadze, że jedną z podstawowych zasad UE jest zasada solidarności, służąca zmniejszeniu nierówności w rozwoju regionalnym Unii,
- F. mając na uwadze, że dotychczasowa polityka spójności UE skutecznie przyczyniła się do rozwoju wielu regionów dawnych krajów objętych polityką spójności (Irlandii, Grecji, Portugalii i Hiszpanii), mimo iż w niektórych regionach nadal utrzymuje się znaczne zapóźnienie, a także mając na uwadze efekt konwergencji tej polityki na najbiedniejsze regiony, co doprowadziło do wzrostu dobrobytu całej UE,
- G. mając na uwadze, że celem polityki spójności jest uczynienie państw członkowskich gospodarczo rentownymi i w związku z tym niezależnymi od pomocy zewnętrznej, pomimo że uzyskanie funduszy strukturalnych nie podlega ograniczeniu w czasie,
- H. mając na uwadze brak szczegółowych informacji i studiów porównawczych z rankingiem na temat postępów regionów korzystających z funduszy strukturalnych,
- I. mając na uwadze, że wskutek rozszerzenia UE do 27 państw członkowskich liczba jej ludności wzrosła do blisko 493 mln ⁽²⁾, z czego około 30 % ⁽³⁾ zamieszkuje obecnie 100 regionów objętych celem konwergencji oraz że w UE-27 różnice w poziomie PKB pomiędzy regionami są obecnie znacznie większe niż były w UE-15, a dysproporcje w poziomie średniego PKB na mieszkańca wynoszą między 24 % (północno-wschodnia Rumunia) a 303 % (centralny Londyn) średniego poziomu PKB w UE,
- J. mając na uwadze, że w UE-27 najbiedniejsze regiony spośród obszarów objętych celem konwergencji w głównej mierze położone są w nowych państwach członkowskich, gdzie wdrażanie polityki spójności zaledwie się rozpoczęło, a zatem niemożliwe jest dokonanie oceny jej skuteczności w zmniejszaniu różnic,
- K. mając na uwadze, że wzrost gospodarczy w najbiedniejszych państwach członkowskich jest nierównomiernie zlokalizowany i ma tendencję do koncentracji wokół obszarów miejskich, podczas gdy znaczna część populacji tych krajów żyje na obszarach wiejskich,
- L. mając na uwadze, że regiony dotknięte ubóstwem ekonomicznym z uwagi na brak podstawowej infrastruktury, utrudniony dostęp do usług użytku publicznego i wysokie bezrobocie wyludniają się szybciej niż inne, co dodatkowo zmniejsza ich zdolność do skutecznego rozwoju;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0130.

⁽²⁾ 492 852 386. Źródło: Eurostat/US Census Bureau.

⁽³⁾ Źródło: Eurostat, Statistics in Focus – Economy and Finance 17/2006.

Czwartek, 12 lipca 2007 r.

- M. mając na uwadze, że art. 299 ust. 2 Traktatu WE wymaga od Wspólnoty przystosowania polityki i stosowania specyficznych środków wobec regionów najbardziej oddalonych z uwagi na szczególną sytuację tych regionów, z których większość należy do najbiedniejszych w UE, co stanowi czynnik poważnie hamujący ich rozwój z powodu nakładania się i trwałego charakteru niekorzystnych uwarunkowań strukturalnych i geograficznych,
- N. mając na uwadze niską absorpcję funduszy w najbiedniejszych regionach niektórych z dziesięciu nowych krajów członkowskich objętych polityką spójności w latach 2004-2006,
- O. mając na uwadze, że do pomyślnej implementacji funduszy strukturalnych, która musi zostać osiągnięta w celu zapewnienia znaczącego wzrostu gospodarczego w najuboższych regionach, umożliwiającemu im stopniowe nadrobienie dystansu dzielącego ich od lepiej rozwiniętych regionów pod względem poziomu PKB w przeliczeniu na mieszkańca, potrzebna jest ścisła koordynacja pomiędzy władzami na poziomach: lokalnym, regionalnym, krajowym i wspólnotowym,
- P. mając na uwadze, że przyznanie funduszy samo w sobie nie gwarantuje ich właściwego wykorzystania, a władze w biednych regionach często nie mają odpowiednich umiejętności, praktyki ani niezbędnych środków własnych, by w pełni skorzystać z funduszy polityki spójności, które im przysługują,
- Q. mając na uwadze, że istnieją różne przyczyny zacofania gospodarczego poszczególnych regionów, oraz mając na uwadze, że najbiedniejszym regionom UE brakuje przede wszystkim podstawowej infrastruktury, niezbędnej do zrównoważonego trwałego rozwoju i dalszych inwestycji oraz odpowiednich zasobów ludzkich, a także odpowiednich zachęt do edukacji, kształcenia ustawicznego i innowacji,
- R. mając na uwadze, że prywatny kapitał zakładowy, kapitał podwyższonego ryzyka, fundusze rotacyjne oraz mikrokredyty dla rozpoczynających działalność gospodarczą przedsiębiorstw odgrywają zasadniczą rolę jako motor przedsiębiorczości, innowacyjności i tworzenia nowych miejsc pracy,
- S. mając na uwadze, że problem wykluczenia społecznego i niezwykle wysokie poziomy długookresowego bezrobocia dotyczą w szczególności najbiedniejszych regionów i dotyczą zwłaszcza kobiety, ludzi starszych oraz osoby niepełnosprawne, a także najbardziej wrażliwe grupy etniczne,
- T. mając na uwadze, że do fundamentalnych praw obywatelskich należy równość szans kobiet i mężczyzn w dostępie do wszelkich dóbr użyteczności publicznej, a także równość szans na rynku pracy, w dostępie do edukacji, kultury, usług zdrowotnych i opieki społecznej,
1. domaga się podjęcia zdecydowanych działań zmierzających do redukcji najbardziej dotkliwych zapóźnień w rozwoju najuboższych regionów UE i zwraca w szczególności uwagę na fakt, że nowe państwa członkowskie objęte polityką spójności od 2004 r. wymagają specjalnego wsparcia z uwagi na występujące w nich trudności natury instytucjonalnej, administracyjnej oraz gospodarczej;
 2. podkreśla znaczenie analizy historycznego rozwoju w objętych polityką spójności państwach UE-15; wzywa Komisję, aby we współpracy z zainteresowanymi państwami członkowskimi, ich regionami, władzami lokalnymi oraz innymi zainteresowanymi stronami jasno podkreśliła z jednej strony środki przyczyniające się do wzrostu w państwach, które odniosły sukces (takich jak Irlandia), a z drugiej strony główne przeszkody występujące w państwach pozostających z tyłu, tak aby nie pojawiły się one w regionach nowych państw członkowskich;
 3. zwraca uwagę Komisji i państw członkowskich na sytuację regionów, które pomimo tego, że były najbiedniejsze w UE-15 i mimo braku poprawy swych wskaźników rozwoju w UE-27 nie są już dłużej uważane za najbiedniejsze z czysto statystycznych powodów; zaleca zwrócenie uwagi na szczególną sytuację tych regionów;

Czwartek, 12 lipca 2007 r.

4. jest zdania, że trudności w absorpcji funduszy to istotny i pilny problem, szczególnie dla nowych państw członkowskich, którym trudno jest sprostać skomplikowanym wymogom polityki spójności i którym z powodu trudności proceduralnych i ograniczenia czasowego realizacji projektów często brakuje wystarczającego wkładu w postaci kapitału własnego (prywatnego lub publicznego) do początkowego finansowania dotacji Wspólnoty, w wyniku czego potencjalni beneficjenci nie są w stanie uzyskać, a nawet ubiegać się o fundusze, z których mogliby skorzystać;

5. wyraża zaniepokojenie faktem, iż w niektórych regionach pomoc Wspólnoty jest źle adresowana, co owocuje brakiem poprawy sytuacji w tych regionach mimo wieloletniego finansowania i w efekcie prowadzi do marnotrawienia środków Wspólnoty;

6. sugeruje, że unijna polityka spójności powinna uwzględniać zróżnicowane potrzeby najbiedniejszych regionów, dostosowując pomoc do ich uwarunkowań i cech szczególnych, z wykorzystaniem ich potencjału, by realizować projekty gwarantujące trwałe rezultaty i efektywny rozwój w oparciu o wieloletnie plany rozwoju i przy uwzględnieniu planów zagospodarowania przestrzennego oraz innych polityk wspólnotowych;

7. zaleca odpowiednie dostosowanie polityki spójności UE do potrzeb regionów najbardziej oddalonych poprzez przyjęcie odrębnych, szczególnych środków, jak przewiduje to art. 299 ust. 2; popiera rozwijaną przez Komisję strategię na rzecz tych najbardziej oddalonych regionów i zwraca się do Komisji o szybkie uściślenie treści zapowiadanego „ściślejszego partnerstwa”, zwłaszcza w zakresie poprawy konkurencyjności regionów najbardziej oddalonych oraz w zakresie swego planu działania na rzecz szerszego sąsiedztwa;

8. zaleca, aby regiony i państwa członkowskie, w celu przyspieszenia wzrostu gospodarczego, dalszych inwestycji i zrównoważonego trwałego rozwoju najbiedniejszych regionów, zapewniły pierwszeństwo projektom zaplanowanym z myślą o poprawie dostępności regionów, poprzez zapewnienie im podstawowej infrastruktury szczególnie transportowej i ITC, mając na uwadze wpływ tych działań na społeczeństwo i środowisko naturalne;

9. zwraca się do państw członkowskich, władz regionalnych i lokalnych, by przy planowaniu przyszłych programów rozwoju regionalnego wzięły pod uwagę zrównoważony rozwój całego regionu; uważa, że szczególnie ważne jest uwzględnienie specyficznych potrzeb obszarów miejskich, objęcie odpowiednią polityką miejską, w tym polityką mieszkalnictwa, tzw. „dzielnic biedy”, jak również odpowiedni rozwój obszarów wiejskich;

10. jest przekonany, że szczególnie ważne jest przyznanie większych kompetencji w obszarze polityki spójności miastom, tak aby mogły one w partnerstwie reagować na specyficzne potrzeby obszarów miejskich; w tym kontekście wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego wykorzystania potencjału zawartego w planach zintegrowanego rozwoju, gdzie polityka spójności może być bezpośrednio powiązana z planowaniem miejskim;

11. zachęca państwa członkowskie do podnoszenia atrakcyjności inwestycyjnej najbiedniejszych regionów w oparciu o ich bogactwo naturalne i kulturowe w celu rozwinięcia tradycyjnych, charakterystycznych dla danego regionu form działalności gospodarczej, wspierając jednocześnie zrównoważony rozwój obszarów miejskich i wiejskich; w tym kontekście zwraca się do Komisji o wzmożenie działań na rzecz identyfikacji i wspierania środków służących zachowaniu specyficznego rzemiosła i zwyczajów, które przetrwały w oddalonych i pozostających na marginesie Europy regionach;

12. przychylnie odnosi się do kwestii skoncentrowania się na podnoszeniu zdolności innowacyjnej Wspólnoty w kontekście polityki spójności na lata 2007-2013; zwraca uwagę, że cel ten winien odnosić się także do najbiedniejszych regionów; podkreśla w szczególności konieczność zmniejszenia różnic w rozwoju technologicznym w obrębie regionów i państw członkowskich oraz pomiędzy nimi poprzez wzmocnienie sieci współpracy technologicznej;

Czwartek, 12 lipca 2007 r.

13. przypomina Komisji i państwom członkowskim, że ocena polityki spójności powinna prowadzić do poprawy innowacyjnej polityki spójności w przyszłej rozszerzonej Unii; przypomina konieczność skupienia się na nowych koncepcjach rozwoju terytorialnego, a dokładniej na idei wspierania rozwoju regionalnej „masy krytycznej” obszarów podmiejskich oraz innych klastrów regionalnych; przypomina również potrzebę stosowania zróżnicowanego podejścia do korzystania z funduszy strukturalnych zgodnie z potrzebami wszystkich regionów;

14. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do wspierania projektów, które zwiększają zdolność regionów do generowania i absorpcji nowych technologii, szczególnie uwzględniających ochronę środowiska naturalnego i rozwój zasobów naturalnych, rozpowszechnianie modeli opartych na niskiej energochłonności i wykorzystanie energii odnawialnej tak, by umożliwić regionom przeprowadzenie w innowacjach ekologicznych bez konieczności znoszenia negatywnych, nie mających charakteru zrównoważonego rozwoju aspektów, doświadczanych przez inne regiony w ich cyklu rozwojowym;

15. podkreśla znaczenie współpracy terytorialnej (transgranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej) w kontekście unijnej polityki spójności w celu wspierania zrównoważonego rozwoju; w związku z tym zachęca do tworzenia regionalnych i sektorowych sieci współpracy obejmujących zwłaszcza regiony najbardziej niejsze;

16. zachęca Komisję, państwa członkowskie i władze lokalne do promocji przedsiębiorczości w najbardziej niejszych regionach poprzez zintegrowany system zachęt ekonomiczno-społecznych dla inwestorów, zwracając przy tym uwagę, że koniecznym jest znaczne uproszczenie procedur i usprawnienie administracji, zwłaszcza przy zakładaniu i rozszerzaniu istniejącej już działalności gospodarczej;

17. zachęca państwa członkowskie do propagowania ducha przedsiębiorczości w szkołach i do wspierania szkoleń dla przyszłych przedsiębiorców adresowanych w szczególności do ludzi młodych, kobiet i osób w starszym wieku oraz mniejszości narażonych na społeczne wykluczenie;

18. przyjmuje z zadowoleniem nowe instrumenty, takie jak inicjatywy Wspólne europejskie zasoby dla mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw (JEREMIE) i Wspólne europejskie wsparcie na rzecz trwałych inwestycji w obszarach miejskich (JESSICA); zwraca jednak uwagę, że instrumenty te przybywają za późno, aby być w pełni wykorzystanymi, oraz że świadomość dotycząca oferowanych przez nie możliwości na szczeblu lokalnym i regionalnym jest nadal bardzo niewielka; odnotowuje pilną potrzebę możliwie szerokiego upowszechnienia i zastosowania tych instrumentów w państwach członkowskich w zależności od rzeczywistej sytuacji tych krajów, z uwzględnieniem rzeczywistych potrzeb potencjalnych beneficjentów i ich konkretnej zdolności do wykorzystania tych instrumentów;

19. wzywa Komisję do zwiększenia wysiłków w kierunku udzielania pomocy technicznej państwom członkowskim i regionom poprzez stworzenie odpowiedniego programu szkoleń; przyjmuje z zadowoleniem Wspólną inicjatywę wsparcia projektów w regionach europejskich (JASPERS) w kontekście pomocy w realizacji dużych projektów;

20. przychylnie odnosi się do rozpoczętej niedawno inicjatywy Komisji „Regiony na rzecz zmian gospodarczych” oraz zawartego w niej zobowiązania propagowania godnych naśladowania praktyk, które przyniosły wyraźne pozytywne skutki w przeszłości przyczyniając się do wzrostu gospodarczego regionu; wzywa w związku z tym Komisję do zagwarantowania objęcia najbardziej niejszych regionów UE siecią wymiany najlepszych praktyk, jak również do opisanie tych działań na ogólnodostępnej witrynie internetowej we wszystkich językach urzędowych UE;

21. zachęca państwa członkowskie do zawiązywania partnerstw publiczno-prywatnych, jako efektywnego sposobu włączania kapitału prywatnego w finansowanie projektów rozwoju regionalnego; sugeruje w związku z tym ustalenie prostych i przejrzystych zasad zawiązywania takich partnerstw, biorąc pod uwagę ich długoterminowe oddziaływanie na finanse publiczne;

Czwartek, 12 lipca 2007 r.

22. wzywa Komisję do wzmoczenia wysiłków w dążeniu do uczynienia dyrektyw, reguł i wskazówek bardziej zrozumiałymi, celem uniknięcia błędnych interpretacji i ułatwienia realizacji programów;

23. zachęca państwa członkowskie oraz instytucje wspólnotowe do uproszczeń proceduralnych związanych z rozdziałem funduszy w sposób przejrzysty, sprawny i gwarantujący szybkie dotarcie do końcowych beneficjentów; w tym kontekście sugeruje również pełne wykorzystanie koncepcji pojedynczych punktów kontaktowych oraz wzmocnienie procedur kontroli korzystania z funduszy; zachęca również państwa członkowskie do osiągnięcia zgodności z europejską inicjatywą przejrzystości i spoczywającym na instytucji zarządzającej obowiązkiem ogłoszenia w formie elektronicznej lub innej wykazu beneficjentów, tytułów operacji i przyznanych im kwot finansowania publicznego, jak przewiduje art. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1828/2006⁽¹⁾ wdrażającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006;

24. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia skutecznej koordynacji na poziomach politycznym, technicznym i administracyjnym oraz rzeczywistej zgodności z zasadami partnerstwa w celu właściwego gospodarowania środkami; wyraża zaniepokojenie faktem, że w najuboższych regionach brakuje prawidłowo funkcjonujących mechanizmów koordynacji i partnerstwa;

25. zwraca uwagę Komisji i państwom członkowskim, iż realizowanie celu zrównoważonego rozwoju wymaga synergii między aspektami gospodarczym, społecznym i środowiskowym, w oparciu o analizę przyczyn zacofania gospodarczego, a zwłaszcza bezrobocia i leżących u jego źródła struktur, szczególnie w najbiedniejszych regionach

26. podkreśla, że stopa bezrobocia w niektórych najbiedniejszych regionach UE przekracza nawet 20 %; wyraża zaniepokojenie faktem, że problem bezrobocia dotyka w szczególności najbiedniejsze regiony oraz że bezrobocie wśród kobiet oraz narażonych na wykluczenie społeczne mniejszości utrzymuje się stale na wyższym poziomie; wzywa państwa członkowskie do wspierania kobiet na rynku pracy i wyrównywania różnic w wynagrodzeniu między kobietami a mężczyznami; wzywa ponadto do szczególnego zwrócenia uwagi na bardzo specyficzną sytuację Romów, dla których problem długotrwałego bezrobocia jest krytyczny;

27. podkreśla potrzebę skutecznego wykorzystania Europejskiego Funduszu Społecznego, inwestowania w kapitał ludzki w regionach najbiedniejszych poprzez lepszą edukację i ciągłe podnoszenie poziomu kwalifikacji, zwłaszcza ludzi młodych, kobiet i osób w starszym wieku oraz narażonych na wykluczenie społeczne mniejszości, a także poprzez podejmowanie odpowiednich działań towarzyszących, zapewniających wsparcie, usługi społeczne i opiekuńcze poprawiające możliwości zatrudnienia;

28. podkreśla, że wspieranie równości szans kobiet i mężczyzn powinno mieć miejsce na wszystkich etapach opracowywania i wdrażania projektów realizowanych w ramach polityki spójności UE;

29. zauważając, że rok 2007 został ogłoszony Europejskim rokiem na rzecz równości szans dla wszystkich, wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania projektów podnoszących poziom świadomości na temat równouprawnienia płci we wszystkich programach wspólnotowych, zwłaszcza mających wpływ na spójność gospodarczą i społeczną;

30. wzywa Komisję do stałego dostarczania Parlamentowi rzetelnych analiz statystycznych dotyczących specyficznej sytuacji kobiet i mężczyzn w najuboższych regionach Unii, w celu umożliwienia odpowiedniego monitorowania wpływu polityki spójności na poprawę warunków życia wszystkich grup społecznych;

31. wzywa Komisję do poprawy systemu oceny polityki spójności oraz określenia nowego sposobu mierzenia rozwoju regionów, nie tylko na podstawie PKB, ale także w oparciu o inne wskaźniki, takie jak stopa bezrobocia oraz inne wskaźniki ilościowe i jakościowe, z jednoczesną poprawą metod obliczania parytetu siły nabywczej, mianowicie poprzez rozwijanie wskaźników raczej regionalnych niż krajowych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 371 z 27.12.2006, str. 1. Corrigendum opublikowane w Dz.U. L 45 z 15.2.2007, str. 3.

Czwartek, 12 lipca 2007 r.

32. wzywa Komisję do regularnego dostarczania Parlamentowi aktualnych, dokładnych i porównywalnych danych statystycznych, które pozwalałyby mu na dokładną ocenę realnych postępów w rozwoju w najuboższych regionach UE;
33. wzywa Komisję do przeanalizowania osiągniętych efektów polityki spójności i zbadania przyczyn ewentualnych niepożądanych rezultatów w strategii politycznej Wspólnoty przy okazji śródkresowego przeglądu budżetu Wspólnoty w 2009 r. oraz w następnym sprawozdaniu w sprawie spójności gospodarczej i społecznej, w celu zapewnienia maksymalnej skuteczności polityki spójności w całym okresie programowania 2007-2013 r.;
34. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

P6_TA(2007)0357

Sytuacja humanitarna uchodźców irackich

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie sytuacji humanitarnej uchodźców irackich

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie praw osób potrzebujących ochrony międzynarodowej,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji w Iraku, a zwłaszcza rezolucję z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie sytuacji humanitarnej uchodźców z Iraku ⁽¹⁾,
- uwzględniając Konwencję ONZ z 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców oraz załączony do niej w 1967 r. Protokół ONZ dotyczący statusu uchodźców,
- uwzględniając pilne wezwania Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców z dnia 7 lutego 2007 r. do zwiększenia międzynarodowej pomocy dla krajów przyjmujących uchodźców uciekających z Iraku, międzynarodową konferencję w sprawie Iraku, która odbyła się w dniach 17-18 kwietnia 2007 r. w Genewie w celu zwiększenia świadomości na temat skali humanitarnych potrzeb w Iraku i w regionie, wezwanie Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców z dnia 5 czerwca 2007 r. do pozostawienia otwartych granic dla potrzebujących ochrony, a także uwzględniając zawiadomienie Wysokiego Komisarza ds. Uchodźców w sprawie powrotów oraz jego stanowisko w sprawie konieczności udzielenia międzynarodowej ochrony Irakijczykom mieszkającym poza terytorium Iraku z dnia 18 grudnia 2006 r., a także dokument wydany przez Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców dnia 8 stycznia 2007 r., zatytułowany „Dodatkowy apel o odpowiedź na sytuację w Iraku”,
- uwzględniając „Przewodnie zasady przesiedlenia wewnątrz kraju”, opublikowane dnia 11 lutego 1998 r. przez Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ ds. Przesiedleńców Wewnętrznych,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony ⁽²⁾ (dyrektywa kwalifikacyjna),
- uwzględniając decyzje przyjęte przez Wspólnotę Europejską i jej państwa członkowskie w dziedzinie azylu i imigracji,
- uwzględniając fakt, że liczba wniosków od Irakijczyków ubiegających się o azyl podwoiła się w pierwszej połowie 2007 r. w porównaniu do tego samego okresu w roku ubiegłym;
- uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0056.

⁽²⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, str. 12.